

CRvB 7 juni 1989, KBW 1987/68
(mrs. Van der Veen, Van der Net, Haverkamp)

Uitspraak in het geding tussen B. B., te R., eiser, en het bestuur der Sociale Verzekeringsbank te Amsterdam, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 13 februari 1986 heeft gedaagde beslist dat eiser geen recht heeft op kinderbijslag ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW) over het derde en vierde kwartaal van 1983. Gedaagde heeft dit standpunt onder meer doen steunen op de overwegingen dat eisers gezin in Marokko verblijft en dat eiser naar de omstandigheden beoordeeld in de betreffende periode niet woonde in Nederland en derhalve geen ingezetene in de zin van de AKW was, alsmede dat eiser niet ter zake van binnen het Rijk in dienstbetrekking verrichte arbeid aan de loonbelasting onderworpen is geweest.

De Raad van Beroep te Rotterdam heeft bij uitspraak van 11 juni 1987 het namens eiser tegen die beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard. Eiser is van die uitspraak bij gemachtigde mr. G.A. D., advocaat te R., in hoger beroep gekomen. Eisers gemachtigde heeft bij beroepschrift de gronden uiteengezet van het verzoek aan de Raad de bestreden beslissing van gedaagde en de aangevallen uitspraak van 11 juni 1987 te vernietigen en te bepalen dat aan eiser vanaf 1 juli 1983 een uitkering krachtens de AKW toekomt en subsidiair te bepalen dat gedaagde met inachtneming van de uitspraak van de Raad een nieuwe beslissing moet nemen.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 10 mei 1989, waar eiser zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. G.A. D. voornoemd, terwijl namens gedaagde is verschenen mr. S. F., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. Motivering

Bij de aangevallen uitspraak heeft de eerste rechter eiser, die is geboren in 1949 en die op 9 juni 1979 naar Nederland is gekomen om daar als imam te R. werkzaam te zijn, over het derde en vierde kwartaal van 1983 (nog) geen ingezetene - en daarmee geen verzekerde - in de zin van (art. 6 van) de AKW geacht. Hem was niet gebleken dat het middelpunt van eisers maatschappelijk leven toen in Nederland was komen te liggen, zodat er sprake zou zijn van een zo duurzame band met Nederland dat eiser in die kwartalen als ingezetene zou dienen te worden aangemerkt. De eerste rechter heeft bij dat oordeel doen meewegen, dat eiser eerst sedert augustus 1985 beschikt over eigen woonruimte (daarvoor had hij woonruimte in de moskee), dat eisers echtgenote en een van zijn kinderen eerst in augustus 1985 naar Nederland zijn gekomen en zich bij hem hebben gevoegd en dat eiser de Nederlandse taal destijds nog steeds niet machtig was. In hoger beroep is van de zijde van eiser de juistheid van laatstbedoelde gegevens als zodanig niet bestreden, maar is aan de hand van andere omstandigheden niettemin uitvoerig betoogd dat het middelpunt van eisers maatschappelijk leven op de zgn. peildata van het derde respectievelijk vierde kwartaal van 1983 reeds in Nederland was komen te liggen.

Onder erkenning dat in een geval als hier aan de orde in de regel eerst geleidelijk de situatie van ingezetenschap zal ontstaan, waarop art. 6, eerste lid, aanhef en onder a, van de AKW betrekking heeft, komt ook de Raad tot de slotsom dat ten aanzien van evengenoemde kwartalen van 1983 voldaan was aan het in de vaste jurisprudentie van de Raad ontwikkelde criterium dat 'het middelpunt van het maatschappelijk leven' van eiser hier te lande was komen te liggen, en toen zulk een bestendige band met de samenleving hier te lande was gegroeid dat

aan hem niet langer het bezit van het ingezetenschap kon worden ontzegd. Van grote betekenis voor het innemen van dit standpunt acht de Raad de aanzienlijke tijd welke eiser - in de hoedanigheid van imam naar Nederland gekomen om als geestelijk voorganger werkzaam te zijn in de moskee van de Stichting Moslims Moskee voor Marokkaanse Werknemers te R. - inmiddels in Nederland heeft vertoefd, te weten van 9 juni 1979 tot medio 1983: ruim vier jaar.

Verder kent de Raad bijzonder gewicht toe aan de omstandigheid dat eiser kennelijk van de aanvang van zijn verblijf in Nederland blijvende vestiging hier te lande heeft beoogd en dat hij voortdurend op een vaste plaats in R. bestendige arbeid als geestelijke heeft verricht, waartoe hij in de betrokken moskee onmiddellijk de beschikking had over de benodigde woonruimte met meer kamers en een bijbehorende keuken. Het verrichten van arbeid in Nederland voor slechts een beperkte tijdsduur heeft eiser klaarblijkelijk niet voor ogen gestaan.

Voorts acht de Raad aannemelijk dat eiser het doen overkomen van - een deel van - zijn gezin van een gelegen voorkomend en gedegen voorbereid tijdstip, in het bijzonder van het verkrijgen van daarvoor alleszins geschikte woonruimte, afhankelijk heeft gemaakt. De Raad stelt vast, dat de echtgenote en een van de kinderen zich in de loop van 1985 inmiddels bij eiser hebben gevoegd en dat eiser en zijn gezin toen woonruimte apart van de moskee in R. hebben betrokken. Dit laatste gegeven kan, gezien de praktische problemen welke gemoeid zijn met het verplaatsen van een gezin van het ene land naar het andere land, op zichzelf naar de opvatting van de Raad geen overwegend beletsel vormen voor een eerder dan in 1985 te situeren ingezetenschap in de zin van de AKW.

Aan een op de relevante peildata, 1 juli 1983, respectievelijk 1 oktober 1983 aan te houden ingezetenschap in de zin van laatstbedoelde wet staan, gelet op de inhoud, strekking en redelijke uitvoering van die wet in casu naar het oordeel van de Raad evenmin in de weg:

- het feit dat aanvankelijk aan eiser tijdelijke - overigens steeds verlengde - verblijfsvergunningen op beperkte titel zijn verstrekt, dat wil zeggen om de functie van imam hier te lande in R. uit te oefenen;
- het feit dat na bovenvermelde peildata eerst op 6 augustus 1984 aan eiser een (definitieve) vestigingsvergunning is verstrekt;
- het niet, althans in beperkte mate beheersen van de Nederlandse taal op meerbedoelde peildata.

Wat dit laatste betreft, tekent de Raad aan dat het niet onbegrijpelijk voorkomt dat buitenlandse werknemers daarmee langdurige(r) problemen hebben.

Al het vorenoverwogene leidt tot de volgende beslissing.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,
recht doende in naam der Koningin!

Vernietigt de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing;

verstaat dat gedaagde met betrekking tot eisers aanspraken op kinderbijslag over het derde en vierde kwartaal van 1983 een nieuwe beslissing neemt met inachtneming van hetgeen hiervoor onder II is overwogen.